

[Finansministeren]

det er det, som den tidligere regering arbejdede med, kan jeg godt sige, at vi med god grund – synes jeg – har været skeptiske hele tiden, og det er vi stadig.

Hvis vi ser på indeksobligationernes afsætning – det var jo forudsat, at de kunne sælges til kurs 100 eller næsten kurs 100 – må man jo sige, at det er gået knap så godt. Kursen er ikke helt oppe på 100, den er faktisk på 55. Det vil næste år koste statskassen 150–200 mill. kr., det vil i 1984 koste statskassen næsten ½ mia kr., og i løbet af få år vil det koste staten over 1 mia kr. om året, at bare den del af finansieringsreformen blev gennemført, 1 mia kr., som ikke står opført på boligministeriets udgiftsbudget, men som skal betales af de offentlige kasser. Derfor mener jeg nok, man må overveje ganske nøje, hvad det er, man begiver sig ind i, når man begynder at ændre på hele vores finansielle system.

Der er også spørgsmålet om pensionskassernes investeringsmuligheder. Her er vi mere positive over for en forbedring, og det fremgår i øvrigt også af vores program til investeringsfremme. Vi vil godt prøve at øge deres muligheder for at gå ind i erhvervsaktive investeringer, det kan være en god idé, og her er vi også åbne over for en forhandling med folketinget, det er helt klart.

Jeg bliver så spurgt: hvorfor vil regeringen skære ned på energitilskuddene? Ja, der er flere begrundelser. For det første ser vi gerne vores forslag om vedligeholdelsesfradraget gennemført, og det vil træde i stedet for dette energitilskud. Men hvis det ikke kan gennemføres, hvis et flertal i folketinget ikke er med på den tankegang, er det klart, at vi må overveje, hvordan vi på anden måde kan holde den økonomiske aktivitet i gang, og så er det da meget tvivlsomt, om regeringen vil opretholde sit ændringsforslag om at fjerne energitilskuddet, for da er der ganske gode argumenter for at bevare det. I den forstand er jeg altså ikke afvisende over for, at det trods alt ender med, at energitilskuddet bevarer, men det afhænger altså af, om regeringen vurderer det sådan, at vedligeholdelsesfradraget ikke har parlamentariske muligheder.

Derudover kunne man gøre den bemærkning om støtte til energibesparelser i det hele taget, at her har vi et felt, hvor incitamentet hos folk til selv at gøre noget, er det stærke-

ste, vi overhovedet kender. Man kan godt spørge, om vi, hvis det offentlige har midler til rådighed, som det kan bruge som tilskud til forskellige aktiviteter, skal bruge dem på lige de områder, hvor folk og virksomhederne selv måske i forvejen har en meget stærk interesse i og et stærkt ønske om at foretage investeringer.

Så bliver jeg spurgt om arbejdstidens længde. Jeg kan kun til det sige, at regeringen mener, at det spørgsmål må arbejdsmarkedets parter afklare. Det er rejst som et krav, har jeg set, fra en række fagforbunds side. Man vil gerne drøfte en forkortelse af arbejdstiden. Jeg vil om dette krav sige, at det må man så drøfte på det private arbejdsmarked. Regeringen er ikke principielt modstander af en kortere arbejdstid i Danmark, og vi er heller ikke principielt modstandere af en længere arbejdstid. Vi må forudsætte, at arbejdsmarkedets parter selv afgør, hvad de på et økonomisk forsvarligt grundlag kan komme frem til. Vi har sagt, også når man har drøftet det internationalt, at det ikke er en sag, som vi ønsker man skal afgøre i det danske folketing.

Hvorfor har vi gennemført højere arbejdsgiverbidrag? Nå ja, »vi« – vi kunne sige: hvorfor har vi i fællesskab gennemført det? Så vidt jeg erindrer, stemte socialdemokratiet for det. Vores betragtning var bl. a. den, at vi gerne ville have et stærkere forsikringselement ind i finansieringen af arbejdsløshedsdagpengene, og det tror jeg er en rigtig ting, for det betyder, at arbejdsmarkedets to parter dermed i højere grad må overveje med sig selv, om de er parat til at tage de økonomiske konsekvenser af en lønudvikling, som fører til større ledighed.

Med hensyn til, om skattelettelser ikke i stedet kunne erstattes af en erhvervsrettet indsats, vil jeg sige: hvad er en erhvervsrettet indsats, hvis ikke den skal finde sted i form af skattelettelser eller i form af, at man baner vej for rentenedsættelser? Er det andet og mere end en omskrivning af begrebet »tilskud«? Hvis det er det, vil jeg gerne høre det, men hvis ikke det er det, er vi tilbage i selektive støtteordninger, i industrielle subsidier, flere subsidier, også til de øvrige erhverv, og det tror regeringen ikke fører til den generelle forbedring af beskæftigelsen, vi har brug for.